

opusdei.org

Prelatovo pismo (februar 2011)

“Božja bližina nujno prinaša tudi bližino do drugih, najsi so blizu ali daleč.” To je eden od zaključkov, ki jih predlaga prelat Opus Dei v svojem mesečnem pismu.

9. Feb. 2011

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Tako kot nešteti otroci Cerkve in toliki drugi ljudje z vsega sveta smo z velikim veseljem sprejeli novico o

skorajšnji beatifikaciji božjega služabnika Janeza Pavla II., ki bo 1. maja. Ta dan, liturgični spomin svetega Jožefa delavca, letos sovpada z drugo velikonočno nedeljo, ki je posvečena božjemu usmiljenju, katerega véliki častilec je bil ta nepozabni papež.

Pomislil sem, da se najboljši način, da se zahvalimo Sveti Trojici za ta novi dar Cerkvi in človeštvu, povzame tako, da z novim zagonom in polni veselja ponovno začnemo pot posvečevanja v vsakdanjih življenjskih okoliščinah, ki smo se jo naučili od svetega Jožefmarija in ki jo je Janez Pavel II. v apostolskem pismu, posvečenem novemu tisočletju, označil kot najpomembnejši izziv, namenjen vsem kristjanom brez izjeme. Opozoril je: »Tega ideala popolnosti ne smemo narobe razumeti, kakor da predpostavlja neke vrste izredno življenje, ki ga lahko živijo samo

nekateri “geniji” svetosti. Poti svetosti so najrazličnejše in se prilagajajo poklicanosti vsakega človeka posebej (...). Čas je, da ponovno vsem prepričljivo predlagamo to “*visoko raven*” *običajnega krščanskega življenja*. Celotno življenje cerkvenega občestva in krščanskih družin bi moralo iti v to smer.«[1] In enako je izrazil v buli o kanonizaciji našega Očeta, ko ga je označil kot »*svetnika običajnega življenja*«[2].

Tej nujnosti pritrjuje liturgija naslednjih nedelj navadnega časa, v katerih beremo peto poglavje Matejevega evangelija. Pred dvema dnevoma smo poslušali odlomek o blagrih, ki so kot uvod v Govor na gori. V naslednjih nedeljah bomo poslušali posledice tega klica k svetosti, ki ga Gospod izrazi tako, da vsem pokaže, kako njegov nauk vodi k polnosti postave, ki jo je Bog izročil Mojzesu na gori Sinaj. Na koncu

poglavja tako strne svoje nauke:
*Bodite torej popolni, kakor je popoln
vaš nebeški Oče*[3].

Brez Jezusa Kristusa ne bi mogli
težiti k temu cilju: *sine me nihil
potestis facere*[4], kakor natančno
pravi v Janezovem evangeliju.
Vsakdo mora svobodno sodelovati, se
odpreti milosti Svetega Duha, ki
prihaja do nas predvsem preko
zakramentov, preko čutnih znamenj,
ki jih je Gospod po svoji dobroti in
modrosti postavil zato, da bi se
približal svojim ustvarjenim bitjem.
**Bog ni oddaljeni Bog, preveč
odmaknjen in prevelik, da bi se
ukvarjal z našimi ničevimi
malenkosti,** je dejal Benedikt XVI. In
nadaljuje: **Prav zato, ker je velik, se
lahko zanima tudi za male stvari.
Ker je Bog velik, zato tudi
človekova duša, človek sam, ki je
ustvarjen po večni ljubezni, ni
nekaj majhnega, temveč je velik in
vreden božje ljubezni.**[5] Ko govori

o strahu pred božjo svetostjo, o katerem beremo v Stari zavezi, papež dodaja, da odkar je Mesija prišel na zemljo, **božja svetost ni samo slepeča moč, pred katero se moramo v strahu umakniti; to je moč ljubezni in zato očiščujoča moč, ki vse ozdravlja**[6].

Praznik očiščevanja naše Gospe, ki ga praznujemo jutri, 2. februarja, skupaj z Jezusovim darovanjem v templju, nam govori prav o potrebi po tem, da se očistimo naših grehov, kar je prvi in neizogibni korak, da bi lahko hodili po stezi svetosti. O tem evangelijskem prizoru premišljujemo v četrti skrivnosti veselega dela rožnega venca, katerega nas je sveti Jožefmarija učil kontemplativno premišljevati s povabilom, naj *vstopimo* v ta prizor iz Marijinega življenja. Spomnimo se: potem ko je omenil pripovedovanje svetega Luka, je naš Oče zapisal: ***Tokrat boš ti, prijatelj moj, tisti, ki nosi košarico***

***z grlicama ... – Glej! Ona –
Brezmadežna – se podvrže postavi,
kot da bi bila nečista. Se boš preko
tega zgleda naučil, nespametni
otrok, izpolnjevati sveto božjo
postavo, kljub vsem osebnim
žrtvam? Očistiti se! Ti in jaz pa
zares potrebujeva očiščenje! –
Zadoščevanje, nad zadoščevanjem
pa Ljubezen. – Ljubezen, ki naj
izzge nesnago naših duš, ki naj z
božjimi plameni vžge bedo naših
src.***

Preteklo je več kot dvajset stoletij od odrešujočega učlovečenja božjega Sina, in na žalost je greh še vedno prisoten v svetu. Čeprav ga je Kristus premagal s svojo smrtjo na križu in svojim vstajenjem v slavi, je uporaba tega neskončnega zaslužênja odvisna tudi od našega sodelovanja: ustvarjen po božji podobi in sličnosti se mora vsakdo potruditi, da ponotranji Odrešenikovo zaslužênje, tako da z njim sodeluje v

uresničevanju odrešenja. To služenje pričakuje predvsem od tistih, ki mu želimo slediti od blizu v njegovi sveti Cerkvi, ki želimo biti sredstvo in orodje odrešenja za vse človeštvo. Ali si prizadevaš, da bi se oddaljil od tega, kar te oddaljuje od Boga? Ali vsak dan neguješ prizadevanje, da bi dosegel večjo intimnost z Gospodom?

Zaradi izkušnje greha ne smemo podvomiti o svojem poslanstvu. Naši grehi zagotovo lahko otežijo spoznavanje Kristusa. Zato se moramo spopasti s svojimi osebnimi slabostmi, poiskati očiščenje; vse to v zavesti, da nam Bog ni obljubil popolne zmage nad zlom že v tem življenju, temveč da od nas zahteva boj. Sufficit tibi gratia mea(2 Kor 12, 9), dovolj ti je moja milost, je Bog odgovoril Pavlu, ki je prosil, da bi bil osvobojen trna, ki ga je poniževal. Božja moč se kaže v naši slabotnosti in nas spodbuja, da se

***borimo proti svojim
pomanjkljivostim, čeprav vemo, da
v teku svojega zemeljskega bivanja
nikdar ne bomo dosegli popolne
zmage. Krščansko življenje pomeni
neprestano začenjati in znova
začenjati, pomeni prenavljati se
vsak dan.[8]***

V našem osebнем življenju se bomo učinkovito borili proti grehu in njegovim posledicam, tako da bomo zares skesani pristopali k zakramentalni spovedi, z ustrezno pogostnostjo, vedoč, da je ta zakrament božjega usmiljenja postavil naš Gospod, ne le zato, da bi odpustil težke grehe, temveč tudi zato, da bi utrdil naše duše v trenutkih boja proti sovražnikom našega posvečevanja. ***Tako se, ne več kljub naši bedi, temveč na neki način s pomočjo naše bede, našega življenja ljudi iz mesa in blata, razodeva Kristus: v prizadevanjih, da bi bili boljši, da bi uresničili***

ljubezen, ki želi biti čista, da bi obvladali sebičnost, se popolnoma predali drugim in svoje življenje spremenili v nenehno služenje.[9]

Pred leti, na začetku svojega papeževanja je Benedikt XVI. svaril pred danes zelo pogosto skušnjo: **zmotno misliti, da je svoboda, da [Bogu]rečemo “ne”, da se spustimo v temo greha in hočemo delovati sami po sebi, del resnične dejanskosti človeškega bitja; da je samo takrat možno popolnoma uživati v vsej širini in globini dejanskosti človeškega bitja, zares biti mi sami; da moramo to svobodo postaviti na preizkušnjo, celo proti Bogu, da bi lahko bili zares mi sami. Z eno besedo, je dejal papež, mislimo, da je zlo v temelju dobro, da ga potrebujemo vsaj malo, da bi izkusili polnost bivanja.[10]**

Prevara takega razmišljanja, ki se včasih lahko pojavi tudi v mišljenju ljudi, ki želijo izpolnjevati božjo voljo, se razkrije, če samo pogledamo svet, ki nas obdaja. Zato je sveti oče poudaril: **Lahko vidimo, da ni tako, torej da zlo vedno zastruplja, ne povzdigne človeka, temveč ga naredi nizkotnega in ga poniža; ne naredi ga večjega, čistejšega in bogatejšega, temveč mu škoduje in ga zmanjšuje**[11].

V tem kontekstu dobi poseben pomen liturgični spomin Lurške Marije, ki ga praznujemo 11. februarja. V tistem kotičku Pirenejev, potem ko se je Marija velikokrat prikazala neki deklici in ji naročila, naj moli in prosi še druge, da molijo za grešnike, je Gospa potrdila svojo identiteto: *Jaz sem Brezmadežno spočetje*; torej bitje, ki je bila zato, da bila dostojna Božja mati, po posebnem božjem privilegiju obvarovana izvirnega greha in

slehernega madeža osebnega greha od prvega trenutka njenega spočetja. Prosímo tako veliko posrednico, naj z usmiljenjem gleda na nas, naj po svetu, ki tako potrebuje odrešitev, izlije obilne milosti, ki nam jih je zaslužil njen Sin.

Prizadevanje, da bi vedno živel v božji milosti, kristjana ne oddaljuje od njegovih sester in bratov, torej soljudi. Nasprotno, naredi ga bolj dovzetnega za duhovne in materialne potrebe drugih, mu da dobro srce, ki je zmožno sočutja in razdajanja za vse in za vsakogar. Božja bližina nujno prinaša tudi bližino drugim, najsi so blizu ali daleč. **To vidimo pri Mariji.**

Dejstvo, da je popolnoma v Bogu, je razlog za to, da je tako blizu tudi ljudem. Zato je lahko mati vse tolažbe in vse pomoči, mati, na katero se vsi lahko obrnemo v svoji šibkosti in v svojem grehu, v katerikoli potrebi, kajti Ona

**razume vse in je za vse odprta moč
ustvarjajoče dobrote.[12]**

Ta razmišljanja nam lahko pomagajo
bolj in bolje izkoristiti milosti, s
katerimi nas – tako upamo – zasipa
Devica Marija sedaj, ko se končuje
Marijino leto. Zaključilo se bo 14.
februarja, na obletnico dveh
Gospodovih posredovanj v zgodovini
Dela: najprej je svetemu Jožefmariju
pokazal, da je Opus Dei tudi za
ženske; drugič mu je razodel način,
kako inkardinirati prve duhovnike v
Delo. Dobro se pripravimo, da bo
naša zahvala Bogu za njegove milosti
iz *skesanega in ponižnega srca*[13],
dobro očiščenega po rodovitnem
prejemu zakramenta sprave.

Sprejmimo nasvet svetega
Jožefmarija: ***Prosi Jezusa, naj ti
podeli ljubezen kakor ogenj
očiščenja, kjer bo tvoje ubogo meso
– tvoje ubogo srce – zgorelo, se
očistilo vse zemeljske bede ... In ko
bo izpraznjeno samega sebe, ga bo***

napolnil On. Prosi ga, naj ti podeli radikalen odpor do posvetnega: naj te podpira samo ljubezen.[14]

Mnogo obletnic se bo dopolnilo v tem mesecu. Takrat dvignimo naše duše h Gospodu: *Ut in gratiarum semper actione maneamus!* Naj se vedno zahvaljujemo. Hči moja, sin moj, pomisli, da je Delo tvoje, od vsakogar izmed nas.

Približuje se slovesnost svetega Jožefa, ki je tako ukoreninjeno v Cerkvi in v Opus Dei. Sledeč stari in novi pobožnosti bodimo pozorni na sedem nedelj, ki jih krščanska tradicija posveča pripravi na ta praznik. Spomnim se, da me je naš Oče, ko je vsako leto izpolnjeval svoj žepni rokovnik, prosil, naj mu napišem vsa trpljenja in veselja svetega Jožefa, da bi jih premišljeval v vsaki od teh nedelj. To je bil način, da se je bolje pripravil na praznik tistega, ki ga je z neizmerno

ljubeznijo in hvaležnostjo imenoval
***moj Oče in Gospod, ki ga imam
tako rad.***

Skupaj z vami sem na kratko
odpotoval v Bruselj. Tam sem, z roko
v roki z našim Očetom, videl, kako
Delo raste strnjeno in varno; pomislil
sem, da mora biti tako, z
vsakodnevnim odgovorom vsakogar
od nas, tudi zato, ker nas kličejo iz
mnogih krajev: naj ne bo mogoče za
nikogar trditi, da ob tej nujnosti
samo skomignemo z rameni.

Obrnimo se na don Álvaro – 19.
februarja praznuje svoj god –, ki je
razvijal vsakdanjo apostolsko
dejavnost; življenje ga je vedno
spodbujalo, da se je zanimal za vse
duše. S to nujnostjo je obravnaval
vse, s katerimi se je pogovarjal.

Sveti oče me je včeraj sprejel na
avdienci; šel sem skupaj z vsemi
vami, in izrazil sem mu, da hočemo,
kakor nas je naučil naš Oče, živeti

tisti *omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!* Dejal mi je, da je iz srca hvaležen za to pomoč, ter blagoslovil vse. Ker računa na tebe, na mene, bomo svoje življenje razdali za to, da bomo podpirali njegovo učiteljstvo združeni z njim in z njegovimi nameni. Zelo radi imejmo papeža!

Preden zaključim te vrstice, vas bom ponovno prosil, naj vam bodo zelo blizu vsi moji nameni, in da jih na poseben način priporočate Brezmadežni Devici, *Mater Pulchræ Dilectionis*, Materi lepe ljubezni.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,
vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. februar 2011

[1] Janez Pavel II., apostolsko pismo *Novo Millennio ineunte*, 6.1.2001, št. 31.

[2] Janez Pavel II., *Litteræ decretales*
za kanonizacijo Jožefmarija
Escrivája, 6.10.2002.

[3] *Mt* 5, 48.

[4] *Jn* 15, 5.

[5] Benedikt XVI., Homilija pri maši
in Cena Domini, 13.4.2006.

[6] *Prav tam.* [7] Sveti Jožefmarija,
Sveti rožni venec, 4. skrivnost
veselega dela.

[8] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja*
mimo, št. 114.

[9] *Prav tam.* [10] Benedikt XVI.,
Homilija ob slovesnosti
Brezmadežne, 8.12.2005.

[11] *Prav tam.* [12] *Prav tam.* [13] *Ps*
50 [51] 19.

[14] Sveti Jožefmarija, *Brazda*, št. 814.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-februar-2011/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-februar-2011/) (11. Avg. 2025)